

עפ"ת 40616/11/18 - יורודרייב ניהול צ"י רכב והשכרה בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 40616-11-18 יורודרייב ניהול צ"י רכב והשכרה בע"מ נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת חיה זנדברג
מערערת	יורודרייב ניהול צ"י רכב והשכרה בע"מ
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק-דין

ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופטת שרית זוכוביצקי-אורי) מיום 11.11.2018 בהמ"ש 11330-10-18.

הבקשה להארכת מועד להישפט (המ"ש 11330-10-18)

- ביום 24.10.2018 הגישה המערערת לבית המשפט קמא בקשה להארכת מועד להישפט. בבקשה נטען כי המערערת - שהיא חברה להשכרת רכב - קיבלה הודעה על עיקול כלי רכב שבבעלותה בשל דו"חות תעבורה שלא שולמו, וביניהם דו"ח מס' 90507402080. הדו"ח עניינו נהיגה באור אדום, עבירה שבוצעה ביום 13.1.2017.
- עוד נטען בבקשה כי הרכב הוחזק במועד האמור על ידי חברה, ששכרה את הרכב מהמערערת, וכי המערערת פנתה מספר פעמים למדינה לצורך הסבת הדו"ח, אך ללא הועיל. המערערת הוסיפה וטענה כי עלה בידה לשחזר מארכיונה את המועד בו שלחה את מסמכי ההסבה למדינה, וכי מהמסמכים עולה כי מסמכי ההסבה נשלחו למדינה במועד הקבוע בחוק.
- המשיבה התנגדה לבקשה, והצביעה על השיהוי הניכר בהגשתה (ראו תגובת המשיבה מיום 11.11.2018).
- ביום 11.11.2018 ניתנה החלטת בית המשפט קמא (כב' השופטת שרית זוכוביצקי-אורי) בבקשת המערערת, לאמור: "כנגד המבקשת הוגש דו"ח מסוג ברירת משפט בעבירה של אי ציות לאור אדום שבוצעה ביום 13.1.17 ברכב שבבעלותה. ביום 17.12.17 בחלוף כשנה ממועד ביצוע העבירה פנתה המבקשת למשיבה בבקשה להסבת הדו"ח ורק ביום 24.10.18 פנתה לבית המשפט בבקשה זו להארכת המועד להישפט. מדובר בבקשה המוגשת בשיהוי ניכר. המבקשת לא פרטה טעם המצדיק את השיהוי בפניה למשיבה וכן את השיהוי בפניה לבית המשפט. כמו כן, הטענה לפיה אחר נהג ברכב אינה עולה המצדיקה הארכת המועד להישפט... לפיכך ומכוח עקרון סופיות הדין... לא מצאתי להיעתר לבקשה. בבקשה נדחת".
- עוד נטען בבקשה כי הוגש הערעור הנוכחי.

הערעור

- בהודעת הערעור שהגישה ביום 18.11.2018 טענה המערערת כי במועד ביצוע העבירה הרכב הוחזק בידי אחר, והיא פירטה את שמו של הנהג, שלטענתה החזיק ברכב מטעם החברה-השוכרת. עוד טענה המערערת כי היא שלחה למשיבה בקשה להסבת הדו"ח. ביום 20.11.2018 הגישה המערערת תצהיר מטעם מי שלטענתה נהג ברכב בפועל, בו הוא מאשר כי הוא זה שהחזיק ברכב במועד הרלוונטי. במסגרת הדיון בערעור הפנתה המערערת למקרים בהם בתי המשפט קיבלו את טיעוניה ונעתרו לבקשות להארכת מועד להישפט באיחור לצורך הסבת הדו"ח.
- ב"כ המדינה התנגד לקבלת הערעור. ב"כ המדינה הצביע על התמיהות העולות מכך שהתצהיר הוגש רק בשלב הערעור; מכך שמי שנטען כי נהג ברכב לא התייצב לדיון בערעור; מכך שבתצהיר אין התייחסות לנושא התיישנות העבירה; ובעיקר על התמיהה העולה מכך שהמסמך שצירפה המערערת לטיעוניה, לפיהם הגישה במועד בקשה להסבת הדו"ח, הוגש לבית המשפט ללא תאריך, אך המשיבה איתרה את המסמך כפי שנשלח למשטרה, וממנו עולה כי הוא דווקא נשא תאריך, והתאריך הוא 7.12.2017. עוד טען ב"כ המדינה כי התאריך האמור משתלב עם תאריך חתימתו של תצהיר מטעם המערערת, שתמך בבקשה להסבת הדו"ח. התצהיר נחתם גם כן ביום 7.12.2017, ונרשם בו שמו של הנהג שנטען כי נהג ברכב. ב"כ המדינה הסב את תשומת הלב לכך שתצהיר זה לא הוגש על ידי המערערת לא לבית המשפט קמא ולא לבית משפט זה. בנסיבות אלו, ביקש ב"כ המדינה לדחות את הערעור ולחייב את המערערת בהוצאות.
- לאחר הדיון, ביום 13.1.2019, הגישה המערערת תצהיר משלים, בו הצהיר מי שנטען כי נהג ברכב כי הוא זה שהחזיק ברכב במועד ביצוע העבירה, כי אין בכוננותו לטעון התיישנות וכי הוא מוכן להיחקר על תצהירו. ב"כ המדינה התנגד לקבלת התצהיר המשלים נוכח השיהוי בהגשתו, והוסיף וטען כי בשל התנהלות המערערת יש לדחות את הערעור תוך חיובה של המערערת בהוצאות.

דיון והכרעה

- דיון הערעור להידחות. המסגרת המשפטית בנושא הארכת מועד להישפט קבועה בסעיפים 229-230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. סעיף 229 קובע כי מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, ישלם את הקנס תוך 90 יום אלא אם כן פנה לתובע בבקשה לביטול הקנס. בקשה לביטול הודעת הקנס לצורך הסבתו יש להגיש תוך 90 יום.
- סעיף 230 מוסיף וקובע כי: "...בית המשפט רשאי לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה) [=היינו 'שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושנמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה'], או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו".
- בעניינו, לא קמה עילה להתערבות בהחלטת בית המשפט קמא, שקבע כי "מדובר בבקשה המוגשת בשיהוי ניכר. המבקשת לא פרטה טעם המצדיק את השיהוי בפניה למשיבה וכן את השיהוי בפניה לבית המשפט". העבירה המדוברת בוצעה ביום 13.1.2017, כלומר לפני כשנתיים. לטענת המדינה המערערת ביקשה להסב את הדו"ח רק ביום 17.12.2017, כלומר כשנה לאחר ביצוע העבירה. חלפו כעשרה חודשים נוספים, ורק ביום 24.10.2018 הגישה המערערת לבית המשפט קמא את הבקשה להארכת מועד להישפט. בנסיבות אלה, בדיון קבע בית המשפט קמא כי מדובר "בבקשה המוגשת בשיהוי ניכר".
- לפי פסיקת בית המשפט העליון, די בשיהוי בהגשת בקשה להארכת מועד להישפט כדי לדחותה. כדברי כב' השופט שהם ברע"פ 8353/12 בן ישראל נ' מדינת ישראל (2012): "הבקשה להארכת מועד הוגשה בשיהוי משמעותי, אשר אין ביצוד סיבה מוצדקת... עסקין בשיהוי הקרוב לתקופה של שנה, ונראה כי מדובר באיחור בלתי סביר בנסיבות העניין" (שם, בפסקה 12 להחלטה).
- הוא הדיון בעניינו, ומטעמי השיהוי בהגשת הבקשה דין הערעור להידחות.
- אשר לטענות המערערת, לפיהן יש להיעתר לבקשתה להארכת מועד בשל כך שאדם אחר נהג ברכב: גם בעניין זה לא ראיתי עילה להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא, שקבע כי בנסיבות המקרה "הטענה לפיה אחר נהג ברכב אינה עולה המצדיקה הארכת המועד להישפט". יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון ברע"פ 1446/14 אסדי נ' מדינת ישראל (2014): "המבקש הוסיף וטען, כי בהותרת ההרשעה על כנה יש משום 'עיוות דין' כלפיו, שכן לדבריו העבירה בוצעה על-ידי אדם אחר, אשר אף הודה בכך בתצהיר. סבורי, כי טענה זו אינה יכולה להתקבל. ככל שאכן אדם אחר ביצע את העבירה, היה על המבקש לפנות אל המשיבה, ולבקש כי האישום יוסב על שמו של מי שביצע את העבירה בפועל. המבקש נמנע מלעשות זאת במשך חודשים ארוכים" (שם, בפסקה 8 להחלטה. כן ראו רע"פ 7018/14 טיטלבוואם נ' מדינת ישראל (2014)).
- אשר על כן, הערעור נדחה. לפנים משורת הדין, לא ראיתי לעשות צו להוצאות.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ט, 14 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.